

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ
ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝΚΑΤΑ ΚΥΡΙΑΚΗΝ
ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΟΝ

ΕΤΗΣΙΑ ΣΥΝΔΡΟΜΗ

Εν Ἀθῆναις: δρ. δ, ταῖς ἑκαταχίαις 6, τῷ ἐξωτερικῷ 10
ΦΥΛΛΑ προηγουμένα λεπτά 20.

Αἰσυνδρομαὶ ἀποστέλλονται ἀπ' εὐθείας εἰς Ἀθήνας
διὰ γραμματοσήμου καὶ χαρτονομισμάτων
παντὸς ἔθνους.

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΔΙΕΥΘΥΝΣΕΩΣ
ΕΚΔΕΚΤΩΝ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑΤΩΝ:
Ῥόδος Πιττησίων, ἀριθμὸς 3, παρὰ τὸ
τυπογραφεῖον τῆς «Κορίννης»

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ: Ἡ Βασίλισσα Μαρῶ, (μετὰ εἰκόνας) μυθιστορία Α. Δουμά, μετὰφ. Α. Σκαλίδου (Συν.). — Ἡ Λουομένη Χανούμισσα, μυθιστορία Λεϊλά-Χανούμ (Συν.). — Ἡ ἄγνωστος, ἀλληγορία Γεωργίας Σίνδης (Συν. καὶ τέλος). — Ἡ τελευταία Σελίς, ὑπὸ Δάμ.

Λέγε τοῦλάχιστον ὅτι εἰς αὐτοὺς τὰ ἑλληνικά. [Σελ. 204]

Ἡ ΒΑΣΙΛΙΣΣΑ ΜΑΡῶ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΙΑ ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΥ ΔΟΥΜΑ

Μετάφρ. Ἀλεξάνδρου Σκαλίδου.

[Συνέχεια· ἴδε προηγούμενον φύλλον].

Ἄν ὁ κερκυνὸς ἐπιπτεν εἰς τοὺς πόδας
της, ἡ Αἰκατερίνα δὲν θὰ ἐτρόμαξεν ὅσον
ἀκούσασα τοὺς λόγους τούτους. Ἐβλεπεν
ἐννεὴ τὸν Κάρολον... Εἶτα, μετὰ τινὰς
στιγμὰς ἀνέκραξε:

— Ὁ Ἑρρίκος τῆς Ναβάρρας! βασι-
λεὺς τῆς Γαλλίης, ἐπὶ βλάβῃ τῶν τέκνων
μου! Θὰ τὸ ἰδῶμεν! Ἀ! δι' αὐτὸ θέ-
λετε νὰ ἀπομακρύνετε τὸν υἱόν μου;

— Τὸν υἱόν σας, καὶ ἐγὼ λοιπὸν τί
εἶμαι; Γιὸς λυκαίνης, ὡς ὁ Ῥωμύλος!

ἀνέκραξεν ὁ Κάρολος τρέμων ἐξ ὀργῆς καὶ
ἔχων τοὺς ὀφθαλμοὺς σπινθηροβολοῦντας.
Ὁ υἱός σας! Ἐχετε δίκαιον. Ὁ βασιλεὺς
τῆς Γαλλίης δὲν εἶναι υἱός σας. Ὁ βασι-
λεὺς τῆς Γαλλίης δὲν ἔχει ἀδελφούς, ὁ
βασιλεὺς τῆς Γαλλίης δὲν ἔχει μητέρα,
ὁ βασιλεὺς τῆς Γαλλίης μόνον ὑπηκόους
ἔχει. Ὁ βασιλεὺς τῆς Γαλλίης δὲν ἔχει
ἀνάγκη αἰσθημάτων, ἔχει θέλησιν. Ἀ-
διαφορεῖ ἂν δὲν τὸν ἀγαπῶσιν, ἀλλ' ἀ-
παιτεῖ νὰ τὸν ὑπακούωσι.

— Βασιλεῦ, παρενοήσατε τοὺς λόγους
μου. Ὡνόμασα υἱόν μου ἐκεῖνον, ὅστις πρό-
κειται νὰ ἀναχωρήσῃ. Τὴν στιγμὴν ταύ-
την ἀγκῶ αὐτὸν περισσότερον, διότι φο-

βοῦμαι ὅτι θὰ τὸν χάσω. Εἶναι ἐγκλημα
διὰ μίαν μητέρα νὰ ἐπιθυμῇ νὰ μὴ τὴν
ἀφίσῃ ὁ υἱός της;

— Καὶ ἐγὼ σὰς λέγω ὅτι θὰ σὰς ἀ-
φίσῃ, ὅτι θὰ ἀφίσῃ τὴν Γαλλίαν, ὅτι θὰ
μεταβῇ εἰς Πολωνίαν, καὶ τοῦτο ἐντὸς
δύο ἡμερῶν, καὶ ἂν μίαν ἔτι λέξιν προσ-
θέσετε, αὐριον. Καὶ ἂν δὲν κύψετε, καὶ ἂν
δὲν πύσετε ἀπειλοῦσα διὰ τῶν ὀφθαλ-
μῶν, τὸν πνίγω τὴν ἐσπέραν ταύτην, ὡς
ἠθέλετε χθὲς νὰ πνίξωμεν τὸν ἐραστὴν
τῆς θυγατρὸς σας. Ἑστὲ δὲ βεβαία, ὅτι
δὲν θὰ ἀποτύχω μὲ αὐτόν, ὡς ἀπετύχα-
μεν χθὲς μὲ τὸν Δελαμόλ.

ὑπὸ τὴν ἀπειλὴν ταύτην, ἡ Αἰκατε-

ρίνα έταπεινώσε τούς όφθαλμούς, αλλά σχεδόν αυτόστιγμαί άνεγείρασα τήν κεφαλήν είπε :

— Πτωχόν τέκνον! 'Ο άδελφός σου θέλει νά σέ φονεύσῃ. 'Αλλά, μή φοβῆσαι, ἡ μήτηρ σου θά σέ προστατεύσῃ.

— 'Α! μέ προκαλεῖτε! άνέκραξεν ό Κάρολος. Λοιπόν, όρκίζομαι εἰς τό αίμα τοῦ Χριστοῦ ότι θά άποθάνῃ, όχι τήν έσπέρν, άλλ' αὐτήν ταύτην τήν στιγμήν... 'Α! έν όπλον! έν ξίφος! έν έγχειρίδιον!... 'Α!...

Καί ό Κάρολος, άφού περιέφερε ματαίως τό βλέμμα περί έαυτόν ζητών έν όπλον, είδε τό μικρόν έγχειρίδιον, όπερ ἡ μήτηρ του έφερεν εἰς τήν ζώνην της. "Ηρπασεν αὐτό καί ώρμησεν έξω όπως σφάξῃ τόν 'Ανζιού, όπου δήποτε ἤθελε τόν εύρῃ. "Οτε όμως έφθασεν εἰς τόν διάδρομον, αἱ δυνάμεις αὐτοῦ τόν έγκατέλιπον, εξέτεινε τās χεῖρας, άφισε νά πέσῃ τό όξύ έγχειρίδιον, έρρηξε κραυγήν άλγους, καί έκυλίσθη επί τοῦ δαπέδου.

Τό αίμα άνεπήδησεν άφθονον έκ τε τοῦ στόματος αὐτοῦ καί της ρίνος.

— 'Ιησοῦ! έκραύγασε. Μά φονεύουν! βοήθειαν! βοήθειαν!

'Η Αἰκατερίνα τόν είδε μετ' άπαθείας πεσόντα. 'Αλλ' επί τέλους συναισθανθεῖσα τό δύσκολον της θέσεώς της, ἠνέφξε τήν θύραν κρυγάζουσα :

— 'Ο βασιλεὺς εἶναι άσθενής! βοήθειαν! βοήθειαν!

Εἰς τās κραυγὰς ταύτας, υπηρέται, άξιωματικοί καί αὐλικοί έσπευσαν, αλλά πρώτη πάντων έφθασε γυνή τις, ἣτις ἠγειρε τόν Κάρολον ώχρόν ως πτώμα.

— Μά φονεύουν, τροφέ! μέ φονεύουν! έψιθύρισεν ό Κάρολος πλήρης ιδρώτος καί αίματος.

— Σέ φονεύουν, Κάρολέ μου! άνέκραξεν ἡ άγαθή γυνή, ρίψασα άγριον βλέμμα περίξ, όπερ ἠνάγκασε καί αὐτήν τήν Αἰκατερίναν νά όπισθοχωρήσῃ. Καί ποῖος σέ φονεύει;

'Ο Κάρολος εξέπεμψεν άσθενή στεναγμόν καί έλιποθύμησε.

— 'Α! είπεν ό 'Αμβρόσιος Παρέ, έν είχαν σπεύσει νά προσκαλέσωσιν, ό βασιλεὺς άσθενεῖ σπουδαίως!

— Καί τώρα, είπεν ἡ άμείλικτος Αἰκατερίνα, έχών άκων θά άναβάλῃ τήν έπίσημον συνεδρίασιν.

Καί άφισε τόν βασιλέα, όπως εύρῃ τόν δεύτερον αὐτῆς υἱόν, όστις περιέμενεν άγωνιῶν έν τῷ εύκτηρίῳ, τό άποτέλεσμα της τόσῃ δι' αὐτόν σπουδαίας έκείνης συνεντεύξεως.

ΜΑ'

ΤΟ ΠΡΟΣΚΟΠΙΟΝ

'Εξελθοῦσα τοῦ εύκτηρίου της, ένθα είχαν άνακοινώσει εἰς τόν 'Ερρίκον τοῦ 'Ανζιού τήν μετὰ τοῦ βασιλέως συνομιλίαν της, ἡ Αἰκατερίνα εύρε τόν 'Ρενέ έν τῷ κοιτῶνί της.

— 'Ε! είπεν αὐτῷ, τόν είδες; Πῶς πηγαίνει;

— Κάτι καλλίτερον.

— Καί δύναται νά όμιλήσῃ;

— 'Οχι, τό ξίφος διεπέρασε τόν λάρυγγά του.

— 'Εν τοιαύτῃ περιπτώσει, σοί είχαν είπεῖ νά τόν κάμῃς νά γράψῃ.

— Προσεπάθησα. Καί αὐτός κατέβαλε πᾶσαν προσπάθειαν, αλλά έστάθῃ άδύνατον. Μόνον δύο γράμματα κατώρθωσε νά χαράξῃ, καί αὐτά δυσανάγνωστα. Αὐτά έδῶ.

Καί έδωκεν εἰς τήν Αἰκατερίναν χαρτίον τι, όπερ αὐτή ἠνέφξε πυρετωδῶς.

— 'Εν Μ καί έν Ο, είπεν άφού παρετήρησε καλῶς τό χαρτίον... 'Ητο βεβαίως ό Μόλ, καί όλη αὐτή ἡ κωμωδία της Μαργαρίτας επαίχθη διὰ νά άποτρέψῃ τās ύπονοίας.

— Δέσποινα, είπεν ό 'Ρενέ, άν έτόλμων νά εκφράσω γνώμην, όπου ἡ 'Υμετέρα Μεγαλειότης διστάζει νά εκφράσῃ τήν ιδικήν της, θά έλεγον ότι ό Δελαμούλ εἶναι, κατ' έμέ, πολύ έρωτευμένος, ώστε ν' άσχολῆται σπουδαίως εἰς τήν πολιτικήν.

— Τό πιστεύεις;

— Ναί, καί πρό πάντων έρωτευμένος εἰς τήν βασιλίσσαν της Ναθάρας, ώστε εἶναι άδύνατον νά υπηρετῇ μετ' άφοσιώσεως τόν βασιλέα, διότι δέν ύπάρχει άλλῆς έρω, άνευ ζηλοτυπίας.

— Καί σᾶς έζήτησέ ποτε φίλτρον τι;

— 'Οχι, περιωρίσθημεν μόνον εἰς τήν κηρίνην πλαγγόνα.

— Διετυπῆσατε τήν καρδίαν της;

— Ναί.

— Καί έχεις άκόμη τήν πλαγγόνα ταύτην;

— Τήν έχω.

— Θα ἦτο περίεργον άν αἱ τοιαῦται μαγεῖαι έχωσι τās ιδιότητες, τās όποίας άποδίδουσιν εἰς αὐτάς!

— 'Η 'Υμετέρα Μεγαλειότης δύναται νά κρίνῃ κάλλιον έμοῦ.

— Καί ἡ βασιλίσσα άγαπᾷ αὐτόνέπίσης;

— Τόν άγαπᾷ άχρι θυσίας. Χθές έσωσεν αὐτόν έκ τοῦ θανάτου, διακινδυνεύσασα τήν τιμήν της καί τήν ζωήν της. Καί άμφιβάλλετε, δέσποινα, περί της έπιστήμης;

— Ναί, διότι ἡ έπιστήμη μέ έπρόδωκεν, είπεν ἡ Αἰκατερίνα προσηλώσασα επί τοῦ 'Ρενέ τό βλέμμα της, όπερ αὐτός ύπέστη θουμασίως, — άν δέν μέ έπρόδωκεν ό έπιστήμων.

— Άγνοῶ τί θέλετε νά είπῆτε, δέσποινα.

— 'Ρενέ, τὰ μῦρά σου άπώλεσαν τήν όσμήν των;

— 'Οχι, δέσποινα, όταν τὰ μεταχειρίζομαι έγώ. 'Οταν όμως διέρχωνται από άλλων χείρας, πιθανόν...

'Η Αἰκατερίνα εκίνησε τήν κεφαλήν μειδιάσασα.

— Τό φύραμά σου, 'Ρενέ, έχαμε θαύματα, είπεν. 'Η κυρία Σῶθῃ έχει τὰ χεῖλην δροσερώτερα καί έρυθρότερὰ ἢ πρίν.

— 'Οχι τό φύραμά μου, δέσποινα, διότι ἡ κυρία Σῶθῃ μετανοήσασα φαίνεται δέν μοι τό έζήτησε πλέον, καί έγώ, μετ' όσα μοι είπεν ἡ 'Υμετέρα Μεγαλειότης, έκρινα καλόν νά μή τό στείλω. Αἱ πυξίδες εἶναι πρ' έμοῖ έτι εἰς τήν αὐτήν θέσιν, εἰς τήν όποίαν τās είδετε, πλὴν μιᾶς, ἡ όποία έγένετο άφαντος καί άγνοῶ ποῖος τήν έπῆρε καί τί ἠθέλησε νά τήν κάμῃ.

— 'Ας εἶναι, 'Ρενέ, είπεν ἡ Αἰκατερίνα.

'Ισως βραδύτερον όμιλήσωμεν περί τούτου. 'Εν τούτοις ᾶς όμιλήσωμεν περί άλλων.

— Εἶμαι εἰς τās διαταγὰς της 'Υμετέρας Μεγαλειότητος.

— Ποῖα τινὰ άπαιτοῦνται όπως μάθῃ τις τήν πιθανήν διάρκειαν της ζωῆς ενός ανθρώπου;

— Νά εἰξεύρῃ πρώτον τήν ἡμέραν της γεννήσεώς του, τήν ἡλικίαν του, καί ύπό ποῖον σημεῖον έγεννήθη.

— Εἶτα;

— Νά έχῃ έκ τοῦ αίματος καί των τριχῶν του.

— Καί άν σοί φέρω έκ τοῦ αίματος καί των τριχῶν του καί σοῦ είπῶ τό σημεῖον ύπό τό όποῖον έγεννήθη, τήν ἡλικίαν του καί τήν ἡμέραν της γεννήσεώς του, δύνασαι νά μοι είπῇς τήν πιθανήν έποχήν τοῦ θανάτου του;

— 'Ως έγγιστα, πάντοτε.

— 'Εχει καλῶς. 'Εχω τρίχας καί θά προμηθευθῶ έκ τοῦ αίματός του.

— 'Ο άνθρωπος αὐτός έγεννήθη τήν ἡμέραν ἡ τήν νύκτα;

— Εἰς τās πέντε ώρας καί εἰκοσι τρία λεπτά της έσπέρας.

— 'Ελθετε αὐριον τήν πέμπτην μετὰ μεσημβρίαν παρ' έμοῖ, διότι ἡ παρατήρησις δέον νά γείνη ακριβῶς κατὰ τήν αὐτήν ώραν της γεννήσεως.

— Πολύ καλά, είπεν ἡ Αἰκατερίνα, θά έλθωμεν.

'Ο 'Ρενέ ύποκλιθεῖς έξῆλθε, χωρίς νά φανῇ προσέξας εἰς τό θά έλθωμεν, όπερ έσήμαινεν ότι ἡ Αἰκατερίνα παρὰ τήν συνήθειάν της, δέν θά μετέβαινε παρ' αὐτῷ μόνη.

Τήν έπιοῦσαν λίαν πρῶτῃ ἡ βασιλομήτωρ έπορεύθη εἰς τοῦ υἱοῦ της. Πληροφορηθεῖσα ότι ό Παρέ τόν είχε φλεβοτομήσει, έζήτησε νά ιδῇ τό αίμά του. 'Η τροφός έδειξεν αὐτῇ λεκάνην, έν ἣ τό αίμα αὐτοῦ έφυλάσσετο κατὰ διαταγήν τοῦ ιατροῦ. 'Η Αἰκατερίνα λαβοῦσα τήν λεκάνην, όπως δῆθεν παρατήρησῃ τό αίμα, έπλήρωσε μετὰ μεγάλης ταχύτητος έξ αὐτοῦ φαλίδιον, όπερ έκρυψεν άμέσως έν τῷ θυλακίῳ της.

Καθ' ἣν στιγμήν έξήρχετο, ό Κάρολος όστις έκοιμάτο ἠνέφξε τούς όφθαλμούς:

— 'Α! υμεῖς, δέσποινα, είπε. Λοιπόν άναγγείλατε εἰς τόν προσφιλῆ υἱόν σας, εἰς τόν 'Ερρίκόν σας τοῦ 'Ανζιού, ότι ἡ συνεδρίασις ώρίσθη δι' αὐριον.

— 'Αγαπητέ μου Κάρολε, είπεν ἡ Αἰκατερίνα. 'Οποῖαν ἡμέραν θέλετε. 'Ησυχάσατε καί κοιμηθῆτε.

'Ο Κάρολος οἶονεῖ συμμορφωθείς πρὸς τήν συμβουλήν ταύτην, εκλείσεν αὐθις τούς όφθαλμούς. Μόλις όμως είδε τήν Αἰκατερίναν έξελθοῦσαν καί κλείσασα τήν θύραν, ἠγέρθη καί διὰ φωνῆς πεπνυγμένης έκ τοῦ άλγους άνέκραξεν:

— Τόν ύπουργόν μου! τās σφραγίδας! τούς αὐλικούς μου! όλοι νά έλθουν άμέσως έδῶ.

'Η τροφός του προσεπάθησε νά τόν πείσῃ νά κοιμηθῇ.

— "Οχι, εἶπε, τροφέ μου, δὲν κοιμοῦμαι πλέον. Κάλεσον τοὺς αὐλικούς μου, θέλω νὰ ἐργασθῶ.

"Οτε ὁ Κάρολος διέταττεν οὕτω, ὥφειλον νὰ ὑπακούωσιν. "Οθεν προσεκάλεσαν ἀμέσως ὅσους ἐζήτησε, καὶ ἡ ἐπίσημος τῶν πρεσβευτῶν ὑποδοχὴ ὠρίσθη οὐχὶ τὴν ἐπιούσαν, διότι τοῦτο ἦτο ἀδύνατον, ἀλλὰ μετὰ πέντε ἡμέρας.

Τὴν δ' ὀρίθεισαν ὥραν, ἤτοι τὴν πέμπτην τῆς ἐσπέρας, ἣ τε βασιλομήτωρ καὶ ὁ δούξ τοῦ Ἀνζιού, μετέβησαν εἰς τοῦ Ρενέ, ὅστις εἶχε παρασκευάσει τὰ χρειώδη διὰ τὴν μυστικὴν συνεδρίασιν.

Ἐν τῇ αἰθούσῃ τῶν θυσιῶν ἐπὶ καίοντος πυράνου, ἦτο χαλύβδινος λεπίς, ἐρυθρὰ ἐκ τοῦ πυρός, καὶ ἡς τὰ φαντασιώδη ἀραβουργήματα παρίστανον τὰς περιπετειάς τῆς εἰμαρμένης. Ἐπὶ τοῦ θυσιαστηρίου ἔκειτο τὸ βιβλίον τῆς Μοίρας, κατὰ δὲ τὴν νύκτα, ἣτις ὑπῆρξεν αἰθριοτάτη, ὁ Ρενέ ἠδυνήθη νὰ παρατηρήσῃ τὴν τε πορείαν καὶ τὴν θέσιν τῶν ἀστερισμῶν.

Πρῶτος εἰσῆλθεν ὁ δούξ τοῦ Ἀνζιού. Ἐφ' ἑρρε ψευδὴ κόμην, προσωπίδα καὶ ποδήρη μανδύαν. Μετ' αὐτὸν εἰσῆλθεν ἡ Αἰκατερίνα. Αὕτη ἀφῆρσε τὴν προσωπίδα τῆς εἰσελθοῦσας. Ὁ Ἑρρίκος ὁμῶς διετήρησε τὴν ἰδικήν του.

— Ἐξετέλεσας τὰς δεούσας παρατηρήσεις τὴν νύκτα ταύτην; ἠρώτησεν ἡ Αἰκατερίνα.

— Ναί, δέσποινα. Καὶ ἡ ἀπάντησις τῶν ἀστέρων μοι ἐφάνέρωσε τὸ παρελθόν. Ἐκεῖνος περὶ οὗ μὲ ἐρωτᾷτε, εἶναι ζωηρός, ὑψηλόφρων, καὶ ἰσχυρός. Ζῇ ἤδη περὶ τὸ τέταρτον αἰῶνος, ὁ δὲ οὐρανὸς ἐχάρισεν αὐτῷ δόξαν καὶ πλοῦτη. Ἐχει οὕτω, δέσποινα;

— Ἰσως, εἶπεν ἡ Αἰκατερίνα.

— Ἐφέρετε τὰ μαλλία καὶ τὸ αἷμα;

— Ἰδοὺ αὐτά.

Ὁ Ρενέ ἔλαβε τὴν φιαλίδα, ἐτάρχεν αὐτὴν ὀλίγον καὶ ἔχυσεν ἐπὶ τῆς κειομένης λεπίδος σταγόνας τινὰς ἐκ τοῦ περιεχομένου αἵματος, αἵτινες ἀναδράσασαι ἀμέσως ἐχύθησαν εἰς φαντασιώδη σχήματα.

— "Ω! δέσποινα, ἀνέκραξεν ὁ Ρενέ. Τὸν βλέπω ἀγωνιῶντα καὶ ὑφιστάμενον φρικώδεις πόνους. Δὲν ἀκούετε πῶς οἰμώζει, πῶς ζητεῖ βοήθειαν; Δὲν βλέπετε ὅτι περὶ τὴν ἐπιθανάτιον αὐτοῦ κλίνην παρασκευάζεται φοβερὰ πάλιν; Ἰδοὺ αἱ λόγχαι, ἰδοὺ τὰ ξίφη.

— Καὶ θὰ βραδύνῃ; ἠρώτησεν ἡ Αἰκατερίνα, ἡς ἡ καρδιά ἐπαλλεβιαίως ἐκ τῆς συγκινήσεως, ἀναχαίτισασα τὸν Ἑρρίκον τοῦ Ἀνζιού, ὅστις ἐν τῇ ἀνυπομονῇ αὐτοῦ περιεργεῖα ἤθελε νὰ κύψῃ ἐπὶ τοῦ πυράνου.

Ὁ Ρενέ ἐπορεύθη εἰς τὸ θυσιαστήριον καὶ γονυπετήσας ἀπήγγειλεν μαγικὴν τινα εὐχὴν. Εἵτα ἐγερθεὶς ἔλαβε τὴν φιαλίδα· ἐνῶ δὲ ἡ Αἰκατερίνα ἀνοίξασα κατὰ διαταγὴν τὸ βιβλίον ἔθετο τὸν δάκτυλον τυχαίως ἐπὶ τινος περικοπῆς, αὐτὸς ἔχυσεν ἐπὶ τῆς χαλύβδινος λεπίδος ὅλον τὸ αἷμα καὶ ἔριψεν εἰς τὸ πῦρ τὰ μαλλία, ἀπαγ-

νὴν ἐξ ἐβραϊκῶν λέξεων, ὧν καὶ αὐτὸς ἡγνόει τὴν σημασίαν.

Τότε ὁ δούξ τοῦ Ἀνζιού καὶ ἡ Αἰκατερίνα εἶδον ἐπὶ τῆς λεπίδος λευκὸν τι σχῆμα, ὁμοιάζον πρὸς πτώμα περιτετυλιγμένον ἐντὸς σαβάνου.

Ἐτέρω μορφῇ, ὁμοιάζουσα πρὸς γυναῖκα, ἔκυπτεν ἐπ' αὐτοῦ.

Ταύτοχρόνως τὰ μαλλία ἀναφλεγέντα ἀνέπεμψαν μίαν καὶ μόνην ἀναλαμπὴν εἰς ἐρυθρὰν γλῶσσαν.

— Ἐν ἔτος! ἀνέκραξεν ὁ Ρενέ. Δὲν θὰ παρέλθῃ ἐν ἔτος καὶ ὁ ἀνθρωπος αὐτὸς θὰ ἀποθάνῃ, μία δὲ μόνον θὰ τὸν κλαύσῃ. Ἀλλ' ὅχι! εἰς τὴν ἄκραν τῆς λεπίδος, μία ἄλλη γυνὴ φαίνεται ὥσπερ κρατοῦσα παιδίων εἰς τὰς ἀγκάλας τῆς.

Ἡ Αἰκατερίνα ἐκύτταξε τὸν υἱὸν τῆς, ὥσπερ ἐρωτῶσα αὐτὸν ποῖα ἦσαν αἱ δύο ἐκεῖναι γυναῖκες.

Ἀλλὰ, μόλις ἐτελείωσεν ὁ Ρενέ, καὶ ἡ χαλύβδινος λεπίς ἔγεινεν αὐθις λευκή, ἐξαφανισθέντων τῶν σχημάτων ἐκεῖνων.

Τότε ἡ Αἰκατερίνα ἀνέγνω τὴν περικοπὴν τοῦ βιβλίου, εἰς ἣν ὡς εἵπομεν εἶχε θέσει τυχαίως τὸν δάκτυλον, διὰ φωνῆς ἡλλοιωμένης, μεθ' ὅσῃν καὶ ἂν κατέβαλε προσπάθειαν ὅπως κρύψῃ τὴν ταραχὴν τῆς.

Οὕτως ἀπώλεσθαι ἐκεῖνος, ὃν ἐφοβέσθαι, καὶ τὸν θάνατόν του δὲν ἀπερόδησεν ἡ σύνεσις.

Βαθεῖα σιγὴ ἐπεκράτησεν ἐπὶ τινὰς στιγμὰς περὶ τὸ πύρανον.

— Καὶ διὰ τὸν ἄλλον, τὸν ὅποιον εἰξεύρεις, ἠρώτησεν ἐπὶ τέλους ἡ Αἰκατερίνα, ποῖα εἶναι τὰ σημεῖα τοῦ μηνὸς τούτου;

— Ἀνθρῶς ὡς πάντοτε, δέσποινα. Ἄν Θεὸς τις δὲν καταβάλλῃ τὴν εἰμαρμένην, τὸ μέλλον ἀνήκει βεβαίως εἰς τὸν ἀνθρωπὸν ἐκεῖνον. Καὶ ὁμῶς...

— Τί;

— Εἰς τῶν ἀποτελούντων τὴν πλειάδα αὐτοῦ ἀστέρων μένει, καθ' ὅλην τὴν διάρκειαν τῶν παρατηρήσεών μου, κεκαλυμμένος ὑπὸ μαύρου νέφους.

— Ἀ! ἀνέκραξεν ἡ Αἰκατερίνα, μαῦρον νέφος!... Ὑπάρχει λοιπὸν ἐλπίς;

— Περὶ τίνος ὁμιλεῖτε, δέσποινα; ἠρώτησεν ὁ δούξ τοῦ Ἀνζιού.

Ἡ Αἰκατερίνα σύρασα τὸν υἱὸν τῆς, εἰς τινα γωνίαν, ὠμίλει εἰς αὐτὸν χαμηλῇ τῇ φωνῇ.

Ἐν τούτοις ὁ Ρενέ γονυπετήσας ἔχυσεν ἐπὶ τῆς παλάμης του σταγόνας τινὰς αἵματος, αἵτινες εἶχον μείνει ἐν τῇ φιαλίδι, καὶ παρετῆρει αὐτάς εἰς τὴν λάμπην τῆς φλογός.

— Παράδοξος ἀντίθεσις! εἶπεν, ἀποδεικνύουσα πόσον ἐπισφαλεῖς εἶναι αἱ μαρτυρίαι τῆς ἀπλῆς ἐπιστήμης, ἣν ἐνασκούσιν οἱ πολλοί! Διὰ πάντα ἄλλον, πλὴν ἐμοῦ, δι' ἓνα ἱατρόν, δι' ἓνα σοφόν, δι' αὐτὸν τὸν Ἀμβρόσιον Παρὲ, ἰδοὺ αἷμα καθαρόν καὶ γόνιμον, πλήρες ζωϊκοῦ χυμοῦ· ὑπισχνούμενον μακρὰ ἔτη εἰς τὸ σῶμα ἐξ οὗ ἐλήφθη. Καὶ ὁμῶς ὅλη αὐτοῦ ἡ ῥώμη, θὰ ἐξαφανισθῇ, ὅλη αὐτὴ ἡ ζωὴ θὰ ἐκλίπῃ πρὶν ἢ λήξῃ ἐν ἔτος!...

Ἡ Αἰκατερίνα καὶ ὁ Ἑρρίκος τοῦ Ἀνζιού

ἐπανελθόντες εἰς τὰς πρώτας θέσεις τῶν ἡκροῶντο.

Οἱ ὀφθαλμοὶ τοῦ πρίγκηπος ἠκτινοβόλουν ὑπὸ τὴν προσωπίδα του.

— Τοῦτο δὲ συμβαίνει, ἐξηκολούθησε λέγων ὁ Ρενέ, διότι εἰς τοὺς συνήθως σοφοὺς ἀνήκει μόνον τὸ παρόν, ἐνῶ εἰς ἡμᾶς ἀνήκει τὸ παρελθὸν καὶ τὸ μέλλον.

— Λοιπὸν, εἶπεν ἡ Αἰκατερίνα, ἐπιμένεις εἰς τὸ νὰ πιστεύῃς ὅτι θὰ ἀποθάνῃ πρὸ τῆς λήξεως τοῦ ἔτους;

— Μεθ' ὅσης βεβαιότητος εἶμαι πεπεισμένος ὅτι εἴμεθα τρεῖς ἐδῶ.

— Καὶ ὁμῶς ἔλεγες ὅτι τὸ αἷμά του ὑπόσχεται αὐτῷ μακροζωΐαν.

— Ναί, ἂν τὰ πράγματα ἐβαδίζον τὸν φυσικὸν δρόμον τῶν. Ἀλλὰ, δὲν εἶναι δυνατὸν σύμπτωσις τις...

— Ἀ! ναί! ἀκούετε, εἶπεν ἡ Αἰκατερίνα εἰς τὸν Ἑρρίκον, μία σύμπτωσις...

— Φεῦ! εἶπεν οὗτος, εἰς λόγος περιπλέον διὰ νὰ μείνω.

— "Ω! περὶ τούτου μὴ σκέπτεσαι κἄν, εἶναι ἀδύνατον.

Τότε ὁ νέος στραφεὶς πρὸς τὸν Ρενέ:

— Εὐχαριστῶ, εἶπε μεταβαλὼν τὴν φωνήν, εὐχαριστῶ. Λάβετε τὸ βαλάντιον τοῦτο.

— Ἐλθετε, κόμη, εἶπεν ἡ Αἰκατερίνα, δοῦσα σκοπίμως τὸν τίτλον τοῦτον εἰς τὸν υἱὸν τῆς, ὅπως ἀποπλανήσῃ τὰς ὑποθέσεις τοῦ Ρενέ.

Καὶ ἀνεχώρησαν.

— "Ω, μῆτέρ μου! βλέπετε, εἶπεν ὁ Ἑρρίκος, ὅτε ἔμειναν μόνον, μία σύμπτωσις!... Καὶ ἂν αὕτη ἐπέλθῃ, ἐγὼ δὲν θὰ ἤμην ἐδῶ... Ὅθ' ἤμην τετρακοσίας λεῦγας μακρὰν.

— Τετρακοσίαι λεῦγαι διανύονται εἰς οἷτῶ ἡμέρας τέκνον μου.

— Ναί! ἀλλὰ ποῖος εἰξεύρει ἂν οἱ Πολωνοὶ μὲ ἀφίσωσι ν' ἀναχωρήσω; Ἀ! διατί νὰ μὴ δύναμαι νὰ περιμείνω, μῆτέρ μου;...

— Ποῖος εἰξεύρει; εἶπεν ἡ Αἰκατερίνα.

Ἡ σύμπτωσις, περὶ τῆς ὁποίας εἶπεν ὁ Ρενέ, ἴσως εἶναι τὸ χθεσινὸν συμβῆναι. Ἀκουσέ με. Ἐπᾶνελθε μόνος εἰς τὸ Λουβρον, τέκνον μου. Ἐγὼ δὲ θὰ εἰσέλθω διὰ τῆς ὀρσοθύρας τῆς μονῆς τῶν Αὐγουστινιανῶν, ὅπου μὲ περιμένουν οἱ ἀκόλουθοί μου. Πήγαινε, Ἑρρίκε. Προφυλάξου δὲ μὴ ἐξοργίσῃς τὸν ἀδελφόν σου, ἂν τὸν ἰδῇς.

MB

ΑΙ ΕΚΜΥΣΤΗΡΕΣΕΙΣ

Τὸ πρῶτον, ὅπερ ἔμαθεν ὁ Ἑρρίκος τοῦ Ἀνζιού ἐπιστρέψας εἰς τὸ Λουβρον, ἦτο ὅτι μετὰ πέντε ἡμέρας ὠρίσθη ἡ ἐπίσημος παρουσίασις τῶν πρεσβευτῶν. Οἱ ῥάπται καὶ οἱ κοσμηματοῦργοι περιέμενον τὸν πρίγκηπα φέροντες πολυτελέστατα φορέματα καὶ βαρύτιμα κοσμήματα, ἅτινα εἶχε διορίσει ὁ βασιλεὺς δι' αὐτόν.

Ἐν τούτοις, ὁ Ἑρρίκος τῆς Ναβάρρας διεσκέδαζε παρατηρῶν μεγαλοπρεπὲς ἐκ σμαράγδων περιλαίμιον, ξίφος ἔχον τὴν λαβὴν χρυσὴν καὶ πολύτιμον δακτύλιον, ἅτινα εἶχε πέμψει δῶρον αὐτῷ ὁ Κάρολος αὐτὸν ἐκείνον τὸν πατέρα.

Ὁ Ἀλανσὼν εἶχε κλεισθῇ εἰς τὰ δώματα τοῦ ὅπως ἀναγνώσῃ ἐλευθέρως ἐπιστολήν, ἣν εἶχε λάβει.

— Ὁ δὲ Κοκονὰς περιεφέρετο εἰς τὸ Λοῦβρον, ἐρωτῶν πάντας ὅσους ἂν συνήντα περὶ τοῦ φίλου του. Ἡρώτα δὲ διὰ τρόπον τὸσφ βιαίου καὶ ἀποτόμου, ὥστε περιῆλθεν εἰς ἔριδα πρὸς τρεῖς τῶν αὐλικῶν, καταλήξασαν εἰς μονομαχίαν. Ὁ Κοκονὰς ἐφόνευσε τὸν πρῶτον καὶ ἐτραυματίσε τοὺς δύο ἄλλους, λέγων :

— Ὁ πτωχὸς Δελαμόλ, εἰξευρε τόσφ καλῶς τὰ λατινικά.

Τὴν μονότονον ταύτην ἐμφρόνως ἀκούσας ὁ τρίτος τῶν ἀντιπάλων, ὅστις ἦτο ὁ βαρόνος τοῦ Βοασσύ, εἶπεν αὐτῷ πίπτων :

— Διὰ τὸ ὄνομα τοῦ Θεοῦ, Κοκονὰς, ἄλλαξε καὶ ὀλίγον. Λέγε τοῦλάχιστον ὅτι εἰξευρε τὰ ἑλληνικά.

Ἐν τούτοις τὰ τοῦ διαδρόμου εἶχον γαίνει γνωστά, καὶ ὁ Κοκονὰς μαθὼν αὐτὰ ἐπίστευσεν ὅτι οἱ πρίγκηπες ἐκεῖνοι ἐφόνευσαν τὸν φίλον του. Ὅθεν πορευθεὶς εἰς τὸν Ἀλανσὼν ἐζήτησε παρ' αὐτοῦ ἐξηγήσεις, ὡς παρ' ἀπλοῦ εὐπατρίδου.

Ὁ Ἀλανσὼν ἠθέλησε κατ' ἀρχὰς νὰ ἐκδιώξῃ τὸν αὐθάδη τοῦτον, ἀλλ' ὁ Κοκονὰς ὁμίλει τόσφ ἀποφασιστικῶς, καὶ αἱ ἐντὸς εἰκοσιτεσσάρων ὥρων τρεῖς μονομαχίαι του εἶχον ἀναβιβάσει αὐτὸν τόσφ ὑψηλὰ, ὥστε δὲν ἔκρινε καλὸν νὰ ὑπακούσῃ εἰς τὴν πρώτην ὁρμὴν. Ὅθεν εἶπεν αὐτῷ μειδιῶν :

— Φίλτατέ μου Κοκονὰς, εἶναι ἀληθὲς ὅτι ὁ βασιλεὺς μακρόθεν, διότι ἐκτυπήθη εἰς τὴν κεφαλὴν δι' ἀργυροῦ ἀγγείου, ὁ Ἀλζιὺ δυσηρεστημένος διότι ἔλουσαν αὐτὸν μὲ κομπόσταρ πορτοκαλλίου, καὶ ὁ Γκιζὺς τεταπεινωμένος, διότι εἶχε ῥαπισθῇ δι' ἐνὸς τετάρτου ἀργιοχοίρου, εἶχον ἀποφασίσει νὰ φονεύσωσι τὸν κύριον Δελαμόλ. Ἀλλ' εἰς φίλος τοῦ φίλου σας ἔσωσεν αὐτόν. Ἡ ἀπόπειρα λοιπὸν ἀπέτυχε, σὰς δίδω δὲ τὸν λόγον μου ὡς πρίγκηψ περὶ τούτου.

— Ἀ! εἶπεν ὁ Κοκονὰς ἀναπνεύσας ἐπὶ τῇ διαβεβαιώσει ταύτῃ, ἐπεθύμουν νὰ γνωρίζω τὸν φίλον ἐκεῖνον διὰ νὰ ἀποδείξω αὐτῷ τὴν εὐγνωμοσύνην μου.

Ὁ Ἀλανσὼν δὲν ἀπεκρίθη, ἀλλ' ἐμεδίασε διὰ τρόπον πειθοντος τὸν Κοκονὰς ὅτι αὐτὸς ἦτο ὁ σῶσας τὸν Δελαμόλ φίλος.

— Ὡ, δέσποτα! εἶπεν ὁ Κοκονὰς, λάβετε τὴν καλωσύνην νὰ μοὶ τὰ εἴπητε ὅλα. Δὲν τὸν ἐφόνευσαν, ἀλλὰ τί τὸν ἔκαμαν; Μὴ τὸν ἔρριψαν εἰς τινὰ σκοτεινὴν φυλακὴν;

— Ὅχι. Ἀλλ' ὁ φίλος σας ἐγένετο ἄφαντος, καὶ πάντες ἀγνοοῦσι τί ἔγινε καὶ ποῦ εἶναι.

— Σατανᾶ! εἶπεν ὁ Πεδεμόντιος. Καὶ εἰς τὸν Ἀδὴν ἂν ὑπῆγε θὰ τὸ μάθω.

— Ἀκούσατε, εἶπεν ὁ Ἀλανσὼν, ὅστις δι' ἄλλους λόγους ἐπεθύμει ὅσον καὶ ὁ Κοκονὰς νὰ μάθῃ ποῦ ἦτο ὁ Δελαμόλ. Θὰ σὰς δώσω φιλικὴν τινὰ συμβουλήν.

— Λέγετε, δέσποτα.

— Πηγαίνετε ἐρωτήσατε τὴν βασιλισσάν Μαργαρίταν, αὕτη πρέπει νὰ εἰξεύρῃ ποῦ εἶναι ὁ φίλος σας.

— Τὸ ἐσκέφθην, Ὑψηλότατε, ἀλλὰ δὲν ἐτόλμησα, διότι ἐφοβούμην μὴ τὴν εὐρωθηνούσαν. Ἀλλά, ἀφοῦ ἡ Ὑμετέρα Ὑψηλότης μὲ βεβαίωσεν ὅτι ὁ Δελαμόλ δὲν ἀπέθανε, καὶ ὅτι ἡ Αὐτῆς Μεγαλειότης εἰξεύρει ποῦ εἶναι, λαμβάνω θάρρος καὶ πηγαίνω.

— Πήγαινε, φίλε μου, εἶπεν ὁ δούξ. Καὶ ὅταν μάθῃς, ἐλθὲ νὰ μὰς εἴπῃς, διότι καὶ ἐγὼ ἀνησυχῶ, καθὼς καὶ σύ. Ἐν μόνον μὴ λησμονήσῃς, Κοκονὰς...

— Ποῖον;

— Μὴν εἴπῃς ὅτι ἐγὼ σὲ ἔστειλα, διότι ἂν κάμῃς τοιαύτην ἀνοησίαν, οὐδὲν θὰ μάθῃς.

— Δέσποτα, εἶπεν ὁ Κοκονὰς, ἀφοῦ ἡ Ὑμετέρα Ὑψηλότης μὰς συνιστᾷ ἐχεμυθίαν, θὰ ἤμαι ἄφωνος ὡς ἰχθὺς, ἢ ὡς ἡ βασιλομήτωρ.

Καὶ πορευόμενος εἰς τῆς βασιλίσσης τῆς Ναβάρρας ἐψιθύριζεν:

— Ἀγαθὸς πρίγκηψ! ἀξιόλογος πρίγκηψ! μεγάλθυμος πρίγκηψ!

Ἡ Μαργαρίτα τὸν περιέμενε, διότι εἶχε μάθει τὴν ἀπελπισίαν του καὶ τὰς μονομαχίας του.

Ὁ Κοκονὰς εἰσῆλθεν ὀλίγῳ τι τετραγμένος. Ἡ βασιλισσα ἐδέχθη αὐτὸν μειδιῶσα, καὶ τοῦτο τὸν ἐνεθάρρυνε.

— Ὡ! δέσποινα, ἀποδόσατέ μοι τὸν φίλον μου, σὰς ἱκετεύω, ἢ τοῦλάχιστον εἰπατέ μοι τί ἔγινε, διότι ἄνευ αὐτοῦ δὲν δύναμαι νὰ ζήσω. Ὑποθέσατε τὸν Εὐρύαλον ἄνευ τοῦ Νίσου, τὸν Δάμονα ἄνευ τοῦ Φιντίου, τὸν Ὁρέστην ἄνευ τοῦ Πυλάδου, καὶ λάβετε οἶκτον δι' ἐμέ, χάριν ἐνὸς τῶν ἡρώων τούτων...

Ἡ Μαργαρίτα ἐμεδίασε, καὶ ἀφοῦ ἀπήτησε παρὰ τοῦ Κοκονὰς νὰ ὑποσχεθῇ αὐτῇ ἐχεμυθίαν, διηγήθη αὐτῷ τὴν διὰ τοῦ παραθύρου φυγὴν. Ἀλλὰ περὶ τοῦ τόπου τῆς διαμονῆς τοῦ Δελαμόλ, ὁ Πεδεμόντιος ὅσον καὶ ἂν ἱκέτευσεν, οὐδὲν ἠδυνήθη νὰ μάθῃ. Ἐπὶ τέλους, ἡ Μαργαρίτα ἐννοήσασα ὅτι ὁ δούξ τοῦ Ἀλανσὼν μετέτρεχε τῆς ἐπιθυμίας ταύτης τοῦ εὐπατρίδου του, εἶπεν αὐτῷ :

— Ἄν ἐπιμένετε νὰ μάθετε ποῦ εἶναι ὁ φίλος σας, ἐρωτήσατε τὸν βασιλέα τῆς Ναβάρρας, ὅστις μόνος ἔχει τὸ δικαίωμα νὰ ὁμιλήσῃ. Ἐγὼ ἐν μόνον δύναμαι νὰ σὰς εἴπω. Ὁ φίλος σας ζῇ, καὶ σὰς δίδω τὸν λόγον μου περὶ τούτου.

— Τὸ πιστεύω, δέσποινα, καθ' ὅσον μάλλον βλέπω ὅτι οἱ ὠραῖοι ὑμῶν ὀφθαλμοὶ δὲν ἔκλασαν.

Εἶτα φρονῶν ὅτι οὐδὲν ἠδύνατο πλέον νὰ προσθέσῃ εἰς τοὺς λόγους τούτους, ἀπεσῶρθη σκεπτόμενος τίνι τρόπῳ ἠδύνατο νὰ συμφιλιωθῇ μετὰ τῆς δουκίσσης τοῦ Νεβέρ, πρὸς ἣν ἀπὸ τινων ἡμερῶν εὐρίσκετο εἰς διάστασιν, καὶ τοῦτο ὅπως δι' αὐτῆς μάθῃ, ὅτι δὲν ἠδυνήθη νὰ μάθῃ παρὰ τῆς Μαργαρίτας.

Ἡ λύπη τοῦ Δελαμόλ ἀπομακρυνθέντος τῆς Μαργαρίτας ὑπῆρξε μεγάλη. Ἐφυγε μάλλον ὅπως σῶσῃ τὴν ὑπόληψίν της ἢ ὅπως ἀποφύγῃ τὸν θάνατον. Τὴν ἐπιοῦσαν ἐπανεῖλθεν εἰς Παρισίους ὅπως ἴδῃ τοὺς ἀ-

χιστον αὐτὴν εἰς τὸν ἐξώστην. Ἡ Μαργαρίτα, ὡς εἶχε μαντεύσει τοῦτο, ἔμεινε ὅλον ἐκεῖνο τὸ ἑσπέρας εἰς τὸν ἐξώστην. Οἱ δύο νέοι ἠσθάνθησαν ἄφατον ἡδονὴν ἐκνιδόντες ἀλλήλους. Τοῦτο ἐπανελήφθη, ἀνταλλαχθεῖσιν καὶ τινων ἐπιστολῶν καὶ τὰς ἐπομένους ἡμέρας.

Τὴν προτεραίαν τῆς ἐπισήμου ὑποδοχῆς τῶν πρεσβευτῶν, κατὰ τὴν ἐνάτην τῆς ἑσπέρας, ἐνθ' οἱ ἐν τῷ Λοῦβρῳ ἡσχοῦντο πάντες παρασκευαζόμενοι διὰ τὴν ἐορτὴν τῆς ἐπιούσης, ἡ Μαργαρίτα ἐξῆλθεν εἰς τὸν ἐξώστην. Ὁ Δελαμόλ, μόλις τὴν εἶδε, καὶ χωρὶς ὡς ἔπραττε συνήθως νὰ τῷ ῥίψῃ πρώτη αὐτῇ τὴν ἐπιστολήν της, ἔρριψε τὴν ἰδικήν του, τόσφ ἐπίδεδξιώς, ὥστε αὕτη ἔπεσεν εἰς τοὺς πόδας τῆς βασιλικῆς ἐρωμένης του. Ἡ Μαργαρίτα ἐνόησεν ὅτι ἰδιαίτερόν τι περιείχετο εἰς τὸν χάρτην ἐκεῖνον, ὅθεν λαβοῦσα αὐτὸν εἰσῆλθεν, ὅπως τὸν ἀναγνώσῃ.

Ἡ ἐπιστολὴ ἀπετελείτο ἐκ δύο φύλλων. Ἐπὶ τοῦ πρώτου ἦτο γεγραμμένον :

« Δέσποινα, ἀνάγκη νὰ ὁμιλήσω πρὸς τὸν βασιλέα τῆς Ναβάρρας. Ἡ ὑπόθεσις εἶναι κατεπεύγουσα. Περιμένω ».

Ἐπὶ δὲ τοῦ δευτέρου φύλλου, ὅπερ ἠδύνατο νὰ ἀποσπασθῇ ἀπὸ τοῦ πρώτου, ἦτο γεγραμμένον :

« Δέσποινα καὶ βασιλισσά μου, προσπαθήσατε ὅπως δυνήθῃ νὰ σὰς δώσω, ἐν τῶν φιλημάτων αὐτῶν, τὰ ὁποῖα σὰς ἀποστέλλω. Περιμένω ».

Μόλις εἶχε τελειώσει τὴν ἀνάγνωσιν ἡ Μαργαρίτα, ὅτε ἤκουσε τὴν φωνὴν τοῦ Ἐρρίκου τῆς Ναβάρρας, ὅστις μετὰ τῆς συνήθους αὐτῷ ἐπιφυλάξεως ἔκρουε τὴν κοινὴν θύραν καὶ ἡρώτα τὴν Γιλόννην ἂν ἠδύνατο νὰ εἰσέλθῃ.

Ἡ βασιλισσα ἀπέκοψεν ἀμέσως τὸ ἐν τῶν φύλλων τῆς ἐπιστολῆς, ὅπερ ἔθετο ἐν τῷ κόλπῳ της, καὶ θέισα τὸ ἄλλο ἐν τῷ θυλακίῳ της ἔδραμεν εἰς τὴν θύραν, εἰπούσα :

— Εἰσέλθετε, βασιλεῦ.

(Ἐπταὶ συνέχια).

Η ΛΟΥΟΜΕΝΗ ΧΑΝΟΥΜΙΣΣΑ

ὑπὸ ΛΕΪΛΑ - ΧΑΝΟΥΜ.

(Συνέχια ἰδὲ προηγούμενον φύλλον).

Καὶ ἐκεῖ ἀκόμη τὸ πᾶν ἐφαίνετο κοιμώμενον· ὅτε ὁμως ὁ Τζελάλ ἔκρουσε τὴν θύραν, τοῦ ἠνοιξαν, διότι ἡ δούλη του Νετζιβὲ ἠγγρύπνει καὶ τὸν περιέμενε.

— Λοιπὸν, τῷ εἶπεν αὕτη μετὰ οἰκειότητος, ἥτις τῇ ἐπετρέπετο, εἶδες τὴν Ἀζιβὲ-Χανούμ, ἀνέλαβε νὰ παραδώσῃ τὸ κιάπι σου;

Ἐν τῇ διπλῇ ταύτῃ ἐρωτήσῃ τὰ χεῖλη τῆς Νετζιβὲ ἔτρεμον ὀλίγον, καίτοι δ' ἐμεδίκα, ἐφαίνετο ὅτι ἐφοβεῖτο τὴν ἀπόκρισιν, ἥτις ἔμελλε νὰ τῇ δοθῇ.

— Ναί, τὸ ἀγαπητὸν ἐκεῖνο κοράσιον ἀπεφάσισε νὰ ἐκτεθῇ χάριν ἐμοῦ εἰς τὸ νὰ ὑποστῇ τὴν ὀργὴν τοῦ Μολλά, ἀπεκρίθη ὁ Τζελάλ, ἐμπιστευόμενος πολὺ εἰς τὴν ἀφοσίωσιν τῆς δούλης του, οὐδὲν κρύπτων ἀπ' αὐτῆς, ναί, ἐλπίζω ὅτι ἡ ἐκουσία φυλάξῃ μεν θέλει παρῶς τελεωθῇ.